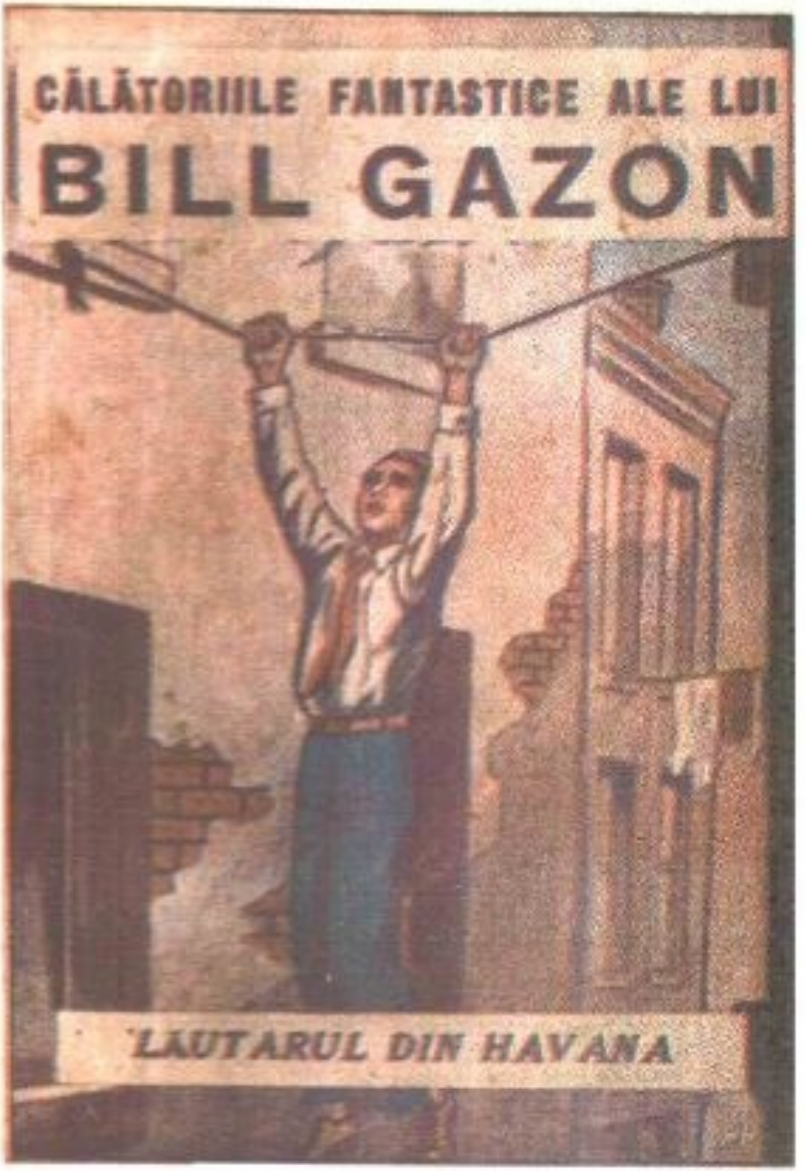
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
LĂUTARUL DIN HAVANA

No. 24

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

LĂUTARUL DIN HAVANA

Nr. 24

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Lăutarul din Havana

Capitolul 1

Luptă între cocoşi

Soarele răsărea încet, risipind ultimele umbre ale nopţii; razele lui fierbinţă împrăştiară în curând şi răcoarea dimineţii.

Oraşul începu să se anime, fiecare ducându-se la lucru, ca apoi, de arşiţa cea mare să se dedea lenei, una din cele mai plăcute ocupaţiuni pe cari le cunoaşte Cubanul.

Negustorii îşi mânau spre piaţă “prăvăliile" lor patrupede: măgari încărcaţi peste măsură cu coşuri, în cari mulţimea de găini pestriţe se tânguia, în cotcodăcituri sgomotoase, de răutatea oamenilor.

Bill Gazon fuma, îngrijat, o ţigară.

Punctul vulnerabil al situaţiei sale era că n’avea nici cât negru sub unghie ceea ce se numeşte de obicei parale. În buzunarele sale domnea un imens pustiu.

Cum să ajungă el 1a Havana ? Iată o chestiune ce reclama o limpe-zire urgentă.

Ca să meargă pe jos nici că era de gândit, căci până să sosească în Havana, duşmanul său avea să fie peste nouă mări şi nouă ţări. De unde dar să-şi facă rost de bani ?

Şi pe când el sta şi-şi frământa creierii ca să găsească o ieşire din dilema asta prietenul său negru, Sam, şedea la spatele lui şi clipea la soare. Din când în când, se uita cu coada ochiului la Bill, iar pe faţa-i radia un zâmbet şăgalnic.

În cele din urmă, se rostogoli lenevos spre dânsul şi-l bătu blajin pe umăr.

- Ehe, nu întotdeauna bine să ai o inimă prea moale. Iată că dăduşi toţi banii fetei ăleia cu plete negre, fiindcă e orfană şi noi suflăm din bu-ze. Mi se pare înşă că era vorba să mergem în Havana. E timpul s’o por-nim, căci pe arşiţă o să fie greu al naibii.

- Eşti un asin, mă Sam. Nici că e de gândit o călătorie pedestră. Când mai ajungem noi la destinatie? Mai bine dă-mi un sfat cum să ne procurăm la iuţeală parale. Dar din căpăţâna ta, n’a ieşit niciodată vreo idee.

- Da ? Vasăzică din căpăţâna mea n'a ieşit niciodată vreo idee? Şi uite că tocmai are una foarte bună care ne va aduce multe parale. Ei, ia să vedem ce e în stare tidva ta să producă. Sunt curios.

- Daaa, bietul Sam a fost întotdeauna mai econom decât prietenul său alb Billo.

Şi Sam scoase tacticos din bluză o batistă înnodată pe care o dez-nodă cu multă băgare de seamă, ca şi cum ar fi conţinut cine ştie ce co-moară, şi un petic de gazetă veche ieşi la iveală.

Îl despături şi plimbă pe sub nasul lui Bill Gazon zece dolari de argint.

- Ei, ce zici de Sam?

- E ceva foarte bun. Eşti un adevărat geniu al economiei. O observ de abia acum. Atâta numai că cu suma asta n’ajungem noi departe.

- O, Sam o va îndoi, o va întrei, o va împătri, o va în...

- Opreşte-te ! Poţi mai târziu să socoteşti. Acum spune-mi însă cum vrei s’o faci.

Şi Sam povesti că a aflat despre o luptă între cocoşi, ce va avea loc în taină pe terenul de lângă o speluncă şi că e încredinţat că-şi va putea mări, prin pariuri, suma economisită.

La început Bill Gazon fu contra. Dacă totuşi, s’ar pierde banii?

La urma urmelor însă, Sam ştiu să-l convingă căci în definitiv, dacă ghinionul s’ar ţinea de capul lor, tot nu vor sta mai prost ca acum. Cu zece dolari de argint sau cu nimic tot atâta e.

Luptele acestea dc cocoşi, cari constitue un sport barbar, au loc din motive lesne de înţeles cu, “excluderea” autorităţilor poliţieneşti.

Il despături şi plimbă pe sub nasul lui Bill Gazon zece dolari de argint.

Sam ştiu să-şi câştige încrederea antrenorului şi, astfel cei doi prie-teni putură căpăta acces la spectacol.

În curtea unde se dădeau luptele, proprietarii animalelor şi sosiseră cu ele, ţinându-le însă, deocamdată, ascumse în coşuri şi saci.

În tot timpul cât fusese încă pui, li se tăiase creasta şi guşa, ungân-du-li-se rănile cu păcură, care avea darul să grăbească cicatrizarea, şi se făcea aceasta pentru ca atât creasta cât şi guşa să prezinte la luptă puncte de atac şi a li se pricinui răni sângeroase. Proprietarii cocoşilor le dădeau nume falnice.

Sam examină animalele cu o mină de cunoscător şi se prinse ime-diat pe un cocoş tânăr care avea să lupte pentru întâia oară cu un protiv-nic mai în vârstă.

Bill Gazon se miră că Sam a pus imediat toţi cei zece dolari pe ani-malul acela neîncercat fără măcar să se uite la concurent, ci-l lăsa în coş. Să fie vreo stratagemă sau prostie?

Lupta începu. În timp ce cocoşul cel bătrân, scos din coşul întune-cos, trebuia abia să se obişnuiască cu lumina, tânărul său protivnic era avantajat şi chiar că profită cu vârf şi îndesat de aceasta, încolţindu-l zdravăn.

Speriat, cel bătrân trebui să primească o grindină deasă de lovituri cu ciocul. În cele din urmă însă, reveni şi porni la rându-i, la atac.

Se loviră reciproc, fiecare încercând să doboare pe celălalt şi să-l pisăgească cu pintenii încătărămaţi. În timpul luptei, Bill Gazon examina spectatorii, mai toţi Cubani autentici şi Metişi, cari îşi manifestau entuziasmul cu vociferări, stimulându-şi favoriţii pe cari pariaseră.

În sfârşit se dete rezultatul luptei.

Proprietarul cocoşului cel bătrân şi-l retrase. Animalul se alesese cu o rană urâtă la cap şi o bucată de piele sângerândă îi se lipea de ochiul stâng.

Stăpânu-său îl obloji. Sam încasă, încântat, întreitul mizei sale, pu-nând imediat întreaga sumă tot pe favoritul său.

A doua luptă se decise repede.

Aprigul încălţat se avântă cu violenţă asupra noului său protivnic şi-l scoase imediat din luptă.

Sam îşi numără câştigul. Bill Gazon îl trase afară.

- Mulţumeşte-te cu atât, Sam ! Nu supăra pe Dumnezeu, căci, altfel se întoarce norocul. O sută douăzeci de dolari ne ajung pentru moment. În Havana om găsi noi, de sigur, ceva de lucru.

- Ei, avut-a Sam dreptate? Până s'a făcut boxer, Sam a crescut co-coşi buni de luptă, foarte buni. E un sport minunat, aproape întocmai ca şi luptele cu tauri.

- O fi! Chestie de gust. Eu găsesc că e o cruzime să aţâţi două ani-male unul împotriva altuia numai ca să servească drept obiect de rămă-şag.

- Cum adică cruzime ? Oriunde, cocoşul, sare asupra altuia de cum se apropie de găinile lui.

- Da, aşa e, pretutindeni lucrurile se petrec la fel.

Sam predete lui Bill Gazon banii şi amândoi se grăbiră să iasă din oraş. Acum când aveau iarăşi bani în buzunar Havana nu li se mai părea aşa departe.

Capitolul 2
O mie şi unul de chipuri

Cei doi prieteni colindau de trei ceasuri prin oraş.

Erau în Havana de acum: dar unde era Thea, sora lui Bill Gazon ?

Până acum nu găsise niciun indiciu şi trebui, în curând, să-şi dea seamă că pribegia asta fără ţintă n'avea niciun rost, ba dimpotrivă, risca să fie văzuţi de Japonezi, în cazul în care erau aici.

Se impunea deci să-şi caute un adăpost şi, după aceea, să trimită pe Sam în căutare, căci în oraşul acela în care mişună Negri şi Metişi, Sam era mai puţin în primejdie de a fi recunoscut. Afară de aceasta, trebuia să-şi caute de lucru, deoarece micul lor capital se micşorase simţitor.

Traseră la un han de al treilea rând. Şi, pe când Bill Gazon începea iarăşi aşteptarea chinuitoare, credinciosul Negru alerga prin oraş.

Bill umbla prin odăiţa-I care nu prea strălucea de curăţenie, de colo până colo, copleşit de tot felul de gânduri.

Cât timp va trebui să mai urmărească pe puternicu-i duşman, pe care încă nu-l cunoştea ?

Scoase ceasornicul. Abia o jumătate de oră trecuse dela plecarea lui Sam şi lui îi se părea că a aşteptat ceasuri întregi.

Îşi aprinse o ţigară şi rămase pe gânduri. Da, trebuia să-şi găsească de lucru, ca să câştige iarăşi ceva surse care să-i îngăduie apoi să facă nestingherit cercetări.

Se auziră nişte paşi pe scări. Trase cu urechea. Era Sam, care venea încet; aşa dar n'aducea o ştire bună.

Ămediat după aceea Negrul intră în odaie şi dete obosit din umeri. Nimic !

Bill Gazon îşi muscă ; apoi se uită la prietenul său negru. Vai, cât era de trist !

- Lasă, Sam nu mai fi necăjit. Ar fi fost prea mare noroc să dăm peste Japonezi imediat ce am sosit în acest mare oraş. Îi găsim noi, numai să fie aci.

- O, da, îi dibuie Sam nici să te îndoieşti de asta!

- Perfect! Acum însă să stăm să chibzuim cum putem găsi de lucru căci nu ne mai ajung banii. Ai tu vreo idee?

Sam clătină capul ca şi cum ar fi voit să spuie că lasă asta în sar-cina prietenului său alb. Şi se sfătuiră îndelung asupra celor ce ar fi de făcut.

Bill Gazon se apropiă de fereastră şi se uită afară.

Când se întoarse, observă că Sam adormise şezând pe pat.

Îl dezbrăcă cu băgare de seamă şi-l culcă. Doarmă inimosul băiat ! Doar alergase destul.

Bill se culcă de asemenea având nevoie, pentru a doua zi, de forţe împrospătate.

Şi inrăşi începu pentru el o zi de aşteptare, în timp ce Sam cutreiera oraşul.

De astădată însă, Bill se duse la hangiu, pe care-l întrebă de nu cu-noaşte el vreun serviciu pentru dânsul.

Omul îl privi mirat, dar apoi îl bătu pe umăr.

- Ia spune, senior: te pricepi la muzică?

- O, da! Am cântat odinioară din vioară. Da'de ce mă întrebi?

- Uite ce este: mie mi-a rămas o vioară dela mama-mea, care era franţuzoaică şi a murit de nostalgie. În bodega mea vin mulţi marinari de pe toate meleagurile şi cari ar vrea să audă câteodată altceva decât eternul sdrăngănit de chitară şi bătaia dc tamburină. Cântă-le dumneata ceva cântece europene. Nu trebue numaidecât să fie chiar aşa de corecte. Este şi o armonică şi asupra lefii ne înţelegem noi.

Şi hangiul tot vorbi astfel lui Bill Gazon, care nu ştia ce hotărâre să ia. De atâta vreme nu mai pusese mâna pe vioară.

Afară de aceasta ţinea să vorbească mai întâi cu prietenul său ne-gru. Cum veni acesta acasă, îi istorisi chestia.

- Lasă Billo, dacă am cărat noi saci de cafea, o să fim noi în stare să facem şi muzică. Sam ştie să cânte frumos.

Şi încercă să-şi convingă imediat prietenul de talentul său muzical. Bill Gazon însă-şi astupă urechile.

- Isprăveşte-o, Sam! Ce e drept, cânţi foarte frumos dar mai bine să renunţăm la numărul de canto din program.

Şi cei doi prieteni făcură întâi exerciţii în odaia lor. Sam urmând, în cântecele sale, ritmul sgomotos al Negrilor.

Seară de seară se produceau ei în cârciuma năbuşitoare, în faţa marinarilor, a muncitorilor din port, a prostituatelor şi a oamenilor cari fug de lucru.

Un sentiment apăsător stăpânea pe Bill Gazon.

În acelaşi timp însă îi revenea speranţa. Vedea acolo mii de chi-puri. Poate că odată va vedea şi pe acela care l-ar duce pe urma surorii sale.

Dar trecea seară după seară, fără ca el să găsească chipul pe care-l căuta.

Într’o zi primi nişte flori, fără să ştie de unde.

Cine să-i trimită flori în oraşul acela străin ? Să fi ştiind Sam ceva mai mult decât dânsul?

Negrul însă tot făcea zelos exerciţii la armonică, neavând, deocam-dată timp pentru prietenul său.

- Sam, nu bănueşti tu dela cine or fi florile astea?

- Habar n’am. Poate dela cineva care s'a amorezat de lăutarul cel blond .

Bill Gazon n’află nimic asupra fiinţei necunoscute care-l trata cu flori. Se bucură însă de ele.

— Sam, nu bănueşti tu dela cine or fi florile astea?
— Habar n'am. Poate dela cineva care s'a amorezat de lăutarul cel blond. (Vezi pagina 16).

Se uită în stradă. Era aşa de îngustă că locatarii întindeau peste ea frânghii ca să-şi usuce rufele, cari fâlfâiau voios în vânt, şi apa picura pe trecători.

Nimeni însă nu lua în nume de rău ceea ce era un obiceiu al ţării.

Bill Gazon fredonă un cântec franţuzesc.

Deodată, tresări. Fusese acompaniat de o voce feminină din casa de peste drum.

Clătină, mirat, capul. Să se fi înşelat cumva?

Dincolo se făcu tăcere.

El îşi acordă atunci vioara şi cântă aceeaşi romanţă. Vocea de peste drum îl acompaniă iarăşi.

Cine să fie necunoscuta cântăreaţă ?

El cântă şi alt cântec şi iată: peste drum romanţa fu intonată cu o căldură rară, cum nu mai auzise de mult. Mâna începu să-i tremure de enervare şi greşi nota, dar cântăreaţa continui să cânte corect.

O emoţie puternică năvăli pe Bill Gazon; cântă o mulţime de melo-dii europeneşti, mereu acompaniat de cântăreaţa care rar părea să fi uitat unele pasagii din text.

Deodată ea se întrerupse în mijlocul cântecului. Bill încetă şi el imediat.

După aceea, cântă iarăşi, repetând unele cântece, dar vocea de peste drum amuţise.

Ascuns după perdele, Bill Gazon privi într’acolo.

Îşi înnăbu-şi cu greutate un strigăt, căci ceea ce văzuse la fereastra casei de peste drum îi iuţi sângele.

O mutră galbenă se arătase acolo.

Bill Gazon se dete înapoi speriat. Era o figură pe care o căutase printre miile celelalte. De acum se dumirise cu desăvârşire.

Cântăreaţa nu era nimeni alta decât sora sa. Îi despărţea doar o uliţă îngustă şi el nici n’o bănuia.

O, ce soartă crudă!

Să fi şi aflat Japonezii de prezenţa lui aci ? De ce-şi întrerupsese Thea cântecul ?

Sute de întrebări îi fulgerau prin minte.

Se uită afară. O frânghie atârna între cele două case şi el îşi făuri un plan.

Fără să-i pese de pericol, sări pe glaful ferestrei şi se agăţă de frânghie.

Sam sărise în picioare şi se uita mirat la gimnastica prietenului său alb. Voia să se sinucidă cumva, de supărare şi dor de patrie?

- Sam, în casa de peste drum sunt Japonezii. Dă fuga jos şi stai de pază la uşă ! Repede!

Negrul înţelese pe dată ce dorea prietenul său şi alergă jos. Bill Gazon se lăsă pe frânghie, rămânând atârnat în văzduh. Înainta încet până în mijlocul străzii.

Se uită în jos şi rămase surprins de înălţimea la care se afla. Simţea degetele înţepenindu-i-se.

Dar acum nu mai încăpea să dea înapoi. Înainte ! Tot înainte !

Deodată, se produse o smucire şi Bill Gazon se uită în sus.

Frânghia era aproape ruptă la mijloc. Doar câteva fire mai uneau cele două părţi. Cu o uimitoare prezenţă de spirit, trecu repede peste partea slabă.

Frânghia se rupse de tot.

Bill Gazon simţi la subţiori smucirea subită. Atârnând în mijlocul străzii se ţinea, cu cite o mână de fiecare capăt al frânghiei rupte din moment în moment ameninţat să se prăvălească.

Trebuia să dea drumul unuia din capete, ca să se poată ţine mai strâns de celălalt. Nu exista altă soluţie.

Conştient de ceea ce se petrece dete drumul unui capăt, apucându-se şi cu mâna liberă de celălalt.

- Veni glonţ spre un zid, dar nu se lovi ci pătrunse într‘o încăpere întunecoasă scăpând frânghia din mână.

Din cauza forţei centriguze fusese svârlit pe o fereastră deschisă într’o cameră.

În cădere răsturnă o masă şi nişte scanue, dar nu-şi pierdu prezenţa de spirit şi fu repede pe picioare.

Se dete însă înapoi. În faţa-i se afla un Japonez, tot aşa de speriat ca şi dânsul: acelaşi pe care-l văzuse, cu câteva secunde mai înainte pe fereastră.

Se priviră ţintă. După aceea Japonezul sări deandăratele spre uşă.

Bill Gazon îl şi înşfăcă trăgându-l înapoi în mijlocul camerei.

Se porni o luptă.

Adversarii se năpustiră cu furie unul asupra altuia, fiecare apucând aproape în acelaşi timp, un scaun şi căutând să lovească pe celălalt.

Lemnul se sfărâmă şi protivnicii nu rămaseră în mâini decât cu niş-te frânturi de cari se serveau ca nişte măciuci.

Japonezul tot încerca să ajunzgă la uşă ca să atragă atenţia tovară-şilor asupra pericolului ce-i pândea dar tocmai aceasta căuta Bill Gazon să împiedice ţinând s’o isprăvească odată cu adversarul spre a putea cău-ta pe sora sa.

Japonezul însă era un protivnic dârz. Scoase un strigăt în limba sa şi i se răspunse imediat de jos.

Bill Gazon aruncă rămăşiţa de scaun şi cum Japonezul voi din nou să sară la uşă, îl izbi în fălci, culcându-1. Omul căzu leşinat. Bill Gazon deschise usa.

De jos din tindă veni până sus ecoul unei învălmăşeli. Era zgomo-tul produs de Sam, care se împotrivea Japonezilor fugari.

Şi, dintr’o dată se făcu tăcere. În schimb, răsuni pe stradă pufăitul unui automobil şi o clacsonare asurzitoare.

Biciuit de neliniste, Bill Gazon dete năvală pe scară. La ultima treaptă se poticni de un corp şi căzu.

Se întoarse în juru-i. Prietenu-i Sam zăcea în nesimţire la pământ. De pe frunte îi curgea sânge, iar pe obraz îi era lipită o batistă îmbibată în cloroform.

Janonezii îl scoaseră din circulaţie recurgând la acest mijloc din moment ce n'o putuseră face cu forţa.

Bill Gazon sări în picioare şi alergă în stradă dar nu mai văzu alta decât norii de praf ai automobilelor cari goneau cu viteză.

Era cu neputinţă o urmărire.

Se înapoiă deci şi se ocupă de prietenul său credincios. În timp ce-l ridica, auzi paşi venind tiptil pe scară.

Japonezul se desmeticise şi voia, de asemenea să fugă. Dela ulti-mele trei trepte se aruncă asupra lui Bill Gazon spre a-l trânti şi s'o poată şterge.

Bill însă-l prinse şi, ridicându-l pe sus îl svîrli într'un colţ.

Sam se trezi din amorţire şi privi trist pe prietenul său alb. Acesta-i strânse mâna, căutând şă-i zâmbească fără a reuşi însă.

- Da, Sam, suflet credincios am venit iarăşi prea târziu. Să nu ne pierdem însă curaiul !

Sam se sculă şi dete să se repeadă în uşa dela intrare dar Bill Gazon îl reţinu.

- N'are niciun rost. Au spălat putina. Unde? E o enigmă pentru noi. Să sperăm însă că vom găsi în curând dezlegarea. Colo-i singurul pe care l-am putut opri. Cu siguranţă însă că n'o să ne dea nicio lămurire.

Şi Bill Gazon arătă pe Japonezul care zăcea pe podea.

Sam se năpusti imediat asupra lui şi fără îndoială că i-ar fi făcut de petrecanie dacă Bill Gazon n'ar fi sărit la mijloc.

Îl legară însă după care scotociră prin odăile ce fuseseră locuite de Japonezi... fără succes însă deoarece duşmanul lui Bill Gazon îşi lua întotdeauna precauţiunile cuvenite.

Cei doi prieteni se sfătuiră ce să facă cu captivul şi ajunseră la concluzia că cel mai bine ar fi să-l ţie atâta timp sechestrat până vor fi găsit urma Theei. Dar vorba-i: unde să-l închidă ?

Bill Gazon ieşi necăjit în stradă şi rămase lângă uşă, strivit de gân-duri triste. Şi, cum sta aşa, amărât văzu pe un client al bodegei unde el cânta, venind cu chef pe o bicicletă veche. Şi iată că-i veni o idée nouă. Poate că ar reuşi, cu această bicicletă, să urmărească cu success pe duş-manul său.

Nu voia să lase nimic neîncercat, aşa că ieşi înaintea chefliului.

- Ascultă amice, împrumută-mi pe câteva minute velocipedul dumitale. Am ceva foarte urgent de rezolvat.

Biciclistul se declară gata să-şi împrumute biciclul tânărului pe care-l cunoştea ca muzicant.

Bill Gazom încălecă repede şi era gata să-i dea drumul, când observă pe Sam aşezându-se la spate ca un copil.

E adevărat că nu ştia încotro s'au îndreptat Japonezii dar apucă în direcţia pe care o luaseră în speranţa că poate tot îi va întâlni.

Pedala de zor, tot virând prin furnicarul de pe străzile înguste. Şi nu era tocmai uşor, cu vechea bicicletă ruginită şi încă cu Sam găliganul la spate.

Îi curgea năduşeala de pe frunte. În acelaşi timp, îi era frică să nu se rupă roata.

- Dumnezeule, Sam, pe viitor va trebui să mănânci mai puţin. Eşti prea greu.

Ajunse lac de sudoare în piaţă şi dete un chiot de bucurie, găsind în partea cealaltă cele două vehicule ale duşmanului său, cărora trebuia să li se umple rezervoarele cu benzină. Fără să stea mult pe gânduri, o luă razna prin mijlocul pieţei, ca să ajungă pe drumul cel mai scurt la duş-manii săi.

Îşi făcuse însă socoteala fără precupeţele cari, indignate că a trecut la ora aceea printre ,,prăvăliile" lor, începură să injure ca un card de gâşte împrăştiate şi aruncară cu coji de pepeni după el.

Unul din aceste proiectile nimeri pe Negru în cap.

El se clătină, bicicleta de asemenea şi amândoi prietenii se răstur-nară pe un munte de coji de pepene.

Bill Gazon se ridică însă repede şi lăsând pe prieten şi bicicleta în voia soartei, alergă spre locul unde se aflau duşmanii săi.

În momentul acesta însă primul automobil, prevăzut cu o capotă, plecă. În el se aflau de sigur, sora sa cu prietena ei Ivanovna.

Venise iarăşi prea târziu ?

Îşi mări goana. Dacă nu mai putea ajunge prima maşină, să apuce cel puţin pe cea de a doua, încărcată cu bagaj !

Nu mai avea decât câţiva metri până la ea, când Japonezii îl recu-noscură şi se grăbiră s'o şteargă.

Alergă însă după ea, se agăţă de margine şi se avântă deasupra. S'ar fi rostogolit, dar cu o nedezminţită prezenţă de spirit se apucă de mânerul unui cufăr.

Încercă apoi să se caţere peste acesta spre locurile din faţă, dar Japonezii îl loviră cu furie căutând să-l îmbrâncească jos.

- Sam ! - strigă el.

Negrul însă nu-l auzi. Trebuia deci să se apere singur împotriva unei forţe superioare. Deoarece izbea şi el fără milă, ca şi adversarii săi, se părea că va reuşi să-i arunce din maşină, aşezându-se el la volan, după care avea de gând să se ia după cea dintâi.

Din nefericire însă, îi ghiciră intenţia şi luară măsurile ce se impu-neau.

El observă deodată că automobilul nu mai merge după cel dintîi, ci a cotit pe o stradă laterală părăsind cu viteză oraşul.

Japonezii nu mai încercară să-l azvârle jos, ci se apărau doar de loviturile lui, ba când voi să sară din maşină, spre a urmări în vreun mod oarecare pe cea dintâi, îl reţinură.

Ce o fi însemnând asta ?

N’avea să rămână mult timp nedumerit. Cel care conducea opri nu departe de oraş pe şosea, şi cei doi însoţitori ai săi coborâră, poftind răs-tit pe Bill Gazon să le urmeze pilda.

El tăbărî pe cel care era mai aproape şi-l trânti la pământ, iar pe celălalt căută să-l facă inofensiv printr’o luptă de pumni după toate regu-lele artei.

Cel dintâiu adversar însă îl apucă pe la spate, împiedicându-l astfel să obţină succesul dorit.

Era de acum silit să se lupte deodată pe două fronturi.

Japonezii se sileau si-l gonească de lângă maşină dar el venea mereu înapoi astfel lupta se tărăgăna indecisă.

Bill Gazon dorea să aibă lângă dânsul pe prietenu-i negru, al cărui ajutor ar fi determinat de mult pe Japonezi să renunţe.

Sam însă dispăruse.

Japonezii, cei atât de tenaci de obiceiu, începură şi ei să se plicti-sească de durata luptei şi, cum Bill sărea iar la trăsură, şoferul îi trânti pe la spate, o pătură groasă peste cap.

Până tânărul să şi-o poate da jos, cei doi agresori şi săriră în tră-sură, care o şterse cu o viteză mărită.

Bill Gazon sări în picioare şi alergă în stradă, dar nu mai văzu alta decât norii de praf ai automobilelor, cari goneau cu viteză. (Vezi pagina ...

Bill Gazon aruncă pătura în şanţ. Era furios. Din nou pierduse suc-cesul datorită unei viclenii a Asiaticilor.

Acum, îi era cu neputinţă să-i mai urmărească. Şi fără îndoială că banda galbenă va purta de grijă ca să n'o mai găsească în Cuba. Dar unde era prietenul său negru ?

Să fi căzut aşa de grav de pe bicicletă că nu se putea scula să-l urmeze ?

Asta mai trebuia, după atâtea griji !

Se înapoiă în oraş cât mai repede îi îngăduiau picioarele. Ajuns în piaţă, unde se întâmplase accidental, îi se înfăţişă o privelişte stranie.

Cu toată înfrângerea ce suferise şi nenumăratele griji ce-l consu-mau, nu se putu opri să nu râdă.

Negrul cel robust sta încă'n acelaşi loc un de căzuse, acoperindu-şi, cu mâinile, "nobilul" său cap şi neputându-se apăra împotriva mulţi-mii de femei "frumoase" cari îl înconjurau şi-l loveau cu capacele unor coşuri vechi. Era literalmente la discreţia lor.

Spre norocul lui însă, combatantele îl pocneau mai mult cu limba decât cu mâinile.

Bill Gazon asistă un răstimp inactiv la acest spectacol hazliu, al cărui ventru îl forma bietul Sam. Apoi însă socoti că-i oportun să intervie.

Dar cum ?

Dac'ar lua făţiş partea Negrului, trebuia să se aştepte să simtă pe falcă mânia "delicată" a uneia din "nobilele Amazoane", ceeea ce nu-i surâdea de loc.

Trebuia, deci, să se servească de un vicleşug.

După puţină gândire şi găsi mijlocul spre a-şi scăpa prietenul fără pericol din situaţia-i neplăcută.

Se furişă cu precauţiune către un coş de găini şi ridică uşor capa-cul; cotcodăcind un imn de slavă la adresa liberatorului lor, neamul pă-săresc se împrăştiă în piaţă.

Nu văzură bine combatantele găinile scăpate că părăsiră pe Negru, sbătându-se, de acum, să prindă din nou marfa lor vie.

Sam îşi ferea încă obrazul, când Bill Gazon îl trase de mânecă. El îşi recunoscu în sfârşit prietenul şi suspină uşurat.

- O, ce îngrozitor, Billo ! Aş prefera să mă bat trei ceasuri cu trei-zeci de Japonezi decât cu astea... cu.... e teribil !

- Unde-i calul de oţel, pe care l-am împrumutat ?

- Bicicleta ? A confiscat-o una din senioarele astea nobile.

- Trebue neapărat să i-o iei înapoi, ca s'o dăm înapoi. Grăbeşte-te, Negru Don Quichotte, şi fă rost de ea !

Sam însă se împotrivi categoric la acest îndemn, preferând să facă orice, decât să vie încă odată în atingere cu femeile cele zurbagioaice.

Văzând că nu-l poate convinge în niciun fel, Bill Gazon hotârî să recurgă la alt mijloc, spre a reintra în

posesiunea avutului ce i se încredinţase şi pe care n’avea cu ce să-l înlocuiască.

- Ascultă Sam ! Eu o să mă prefac că vreau să cumpăr ceva la femeia aceea şi’n vremea asta tu vii încoace cu bicicleta. M’ai înţeles ?

Ttrebui să mai cheltuiască multă vorbă şi, în cele din urmă, să-i făgăduiască să nu-l mai lase în voia soartei, când o mai avea vreo luptă cu femeile.

Abia după aceasta, Negrul se hotărî să ia bicicleta. Tânărul se duse la precupeaţă şi-i examină mărfurile.

După o lungă tocmeală, găsi toate prea scumpe şi se duse fără să fi cumpărat nimic. Sam îl aştepta în colţ cu bicicleta, pe care o luase pe furiş.

- Acum Sam du-te acasă, iar eu mă reped să înapoiez bicicleta. Grăbeşte-te puţin.

Capitolul 3
Cine trimitea florile ?

Când reintră în camera sa, Bill Gazon avu o a doua surpriză. Pe masă se afla un bilet a cărui citire îi aduse sângele în obraz. Ce neru-şinare!

Vii încă odată prea târziu. Te-am văzut încă de cum sosişi în Havana. Nu te mai osteni, căci nu vei dobândi niciun succes.

Bill Gazon strânse pumnii, înciudat.

Încotro se vor îndrepta Japonezii cu prada lor ?

Scrâşni din dinţi. Iarăşi venise prea târziu. Fusese atât de aproape de sora sa, fără s'o bănuiască.

Cei doi prieteni tocmai îşi pansau reciproc vânătăile şi rănile, când cineva bătu la uşă. Cine să fie ?

La strigătul lui Bill Gazon: "poftim !" uşa se deschise încetişor şi o fată intră, sfioasă. Bill Gazon o privi mirat.

Sam tocmai se instalase la fereastră şi privea cu interes la frânghii-le cu rufe. Bill Gazon se lămuri pe dată; în faţa sa se afla aceea care-i trimisese florile.

- *Bona sera* ! Cu ce te pot servi ?

- De ce te-ai bătut cu indivizii ceia galbeni ? Am asistat la luptă şi eram foarte îngrijată. Îţi aduc nişte material de pansament.

- Mulţumim de bunătate. De ce m'am bătut cu tipp ceia galbeni ? Voiam să scap pe sora mea. Din nefericire, n'am reuşit.

-Vasăzică, coniţa ceea blondă, care era întotdeauna aşa de tristă, e sora dumitale ?

Bill Gazon sări în picioare şi se apropiă de fată.

Văzuse pe sora sa, vorbise cu dânsa ? Poate că ştia oarecari amă-nunte asupra Theei şi-i putea spune încotro s'au îndreptat Japonezii !

Îi luă mâinile.

- Vorbit-ai cu sora mea ? Ce face ? Nu mi/ai putea spune unde au dus-o ?

- Casa de peste drum aparţine mamei mele şi Japonezii închiriaseră un etaj. Erau cu ei două cuconiţe: una blondă şi una oacheşă. Amândouă erau întotdeauna foarte triste, iar cea blondă a şi plans mult. Am auzit odată că voiau să plece în Texas, prin New-Orleans. Dar acum, dă-mi voie să te bandajez.

Bill Gazon trebui să mărturisească sincer că fata avea mult mai mult talent la pansat decât Sam.

Nu era oare un noroc că aflase aşa de repede unde a plecat duş-manul său ? Fireşte, către Texas trebuise să apuce spre a ajunge în Asia printr'un port californian.

Fata cea oacheşă, care era cu Theea, nu va fi fiind oare alta decât prietena ei Rusoaica. Trebuia să se ia repede pe urma lor, încercând să împiedice bandei galbene drumul spre Asia cea de nepătruns.

Ce să facă însă cu Japonezul închis ? dacă i-ar da acuma drumul, apoi ar înştiinţa de proiectele sale pe duşman, şi iar ar veni prea târziu.

- Sam, ce facem noi cu pârlitul cela, ca să nu ne trădeze imediat ?

Negrul dete din umeri, neavând nicio idee. În schimb răspunse fata în locul lui :

- Noi avem o pivniţă foarte solidă şi, de dragul dumitale, îl voiu ţine închis acolo câteva zile.

Bill Gazon şovăi. Dar era ce amai practică soluţie ca să-l facă inofensiv pentru un timp.

Cei doi prieteni se duseră deci încă o dată la casa unde îl seches-traseră şi, călăuziţi de fată, îl transportară legat în pivniţă, unde urma să stea o săptămână, în care vremeeaîl va îngriji cu mâncare şi băutură, dându-i sbia după aceea drumul.

- Seniorita, îţi voiu fi etern recunoscător. Îţi mulţumesc de ase-menea şi pentru flori, cari mi-au produs întotdeauna mare bucurie.

Şi Bill Gazon întinse fetei mâna într’o atutudine destul de stângace şi dându-şi seamă că s’a roşit.

Îi strânse mâna cu tărie, bărbăteşte, încât ea se încruntă puţin de durere, păstrând totuşi, mâna lui într’a ei.

- Vino, iar ! Eu o să... e aşa de frumos aci ! Mai vino !

- De.. nu ştiu, dar poate după ce voiu scăpa pe sora mea. Da, de sigur... de sigur. La revedere !

Cei doi prieteni se înapoiară la han şi se socotiră cu hangiul, care privi cu regret plecarea acestei ciudate tovărăşii.

Merseră în port, unde urmau să găsească un prilej de plecare. Totul depindea de iuţeală. Bill Gazon era plin de speranţe.

După supărările prin care trecuse, tot avusese şi puţin noroc, aci în Cuba. Frumos petic de pământ şi insula asta ! Cum strigase Christofor Columb când călcase pentru întâia oară aici !

- *Isola la mas hermosa que ojos hazan visto* : cea mai frumoasă insulă pe care a văzut-o ochiul omenesc.

- Billo, - zise Sam – mi se pare că pentru prima dată îţi vine cam greu să te desparţi de un oraş. Da’ ce ochi avea fata aia ?

- Mă Sam. De o sută de ori te-am făcut măgar, dar poate că de astădată ai şi tu dreptate.